

Wintersprookje / Keon

meest ontroerende tv-programma. En die ontroering kan zitten in heel banale dingen die je te zien krijgt, niet alleen de grote schokkende momenten. Dat emotionele is een van de redenen waarom ik theater ben gaan maken. Misschien omdat ik een gebrekkig communicator ben op het emotionele vlak en ik tegelijk die emoties aan heel veel mensen kwijt wil. En dat kan juist via het medium theater.

Etcetera: Je hebt vanaf je eerste regies teksten zelf geschreven ofwel ingrijpende bewerkingen gemaakt. Vanwaar die noodzaak?

Cornelissen: Er zijn nu eenmaal weinig goede teksten voor een jong publiek in het Nederlandse taalgebied. Of de teksten die er zijn hebben zo een uitgebreide bezetting dat ze voor ons niet in aanmerking komen. Bovendien wou ik een aantal thema's behandelen die mij heel specifiek interesseren. Met *De jongen van zee*, *Het Duel* en *Winterslag* is uiteindelijk een trilogie ontstaan rond een soort underdog-kind. De stukken raken de thematiek van het zogenaamd moeilijk opvoedbare kind aan en er duikt steeds weer een hunkering naar een zekere affectie op. Dat

onvermogen van mensen om met elkaar om te gaan op een manier die voldoening geeft, dat komt telkens weer terug, merk ik.

En eigenlijk ben ik ook een dagboekfanaat. Een dagboek beschouw ik tegelijk als een vingeroefening en een manier om iets van je eigen geschiedenis vast te houden of te reconstrueren.

Transparant acteren

Etcetera: Wintersprookje en Koning Oedipus weven privé en politiek door elkaar en vertonen ook gelijkenis in het acteeronderzoek. Met Meneer Jean (naar Dom Juan van Molière) snij je een ander onderwerp aan en lijkt de benadering van acteren ook minder helder?

Cornelissen: Het belangrijkste dat ik met *Koning Oedipus* ontdekt heb, is een manier van acteren die ik het liefst omschrijf als een transparant acteren, waarbij je voortdurend de mens in kwestie ziet staan. Na de ervaring van *Meneer Jean* waarvan ikzelf vind dat de soorten van acteren te heterogeen zijn, heb ik voor mezelf uitgemaakt dat ik zeer zorgvuldig moet zijn in

het samenstellen van een ploeg. Ik ben na *Oedipus* iets te euforisch geworden: het soort van procédé dat ik voor ogen heb en waarmee ik naar dat transparante acteren wil, kan ik niet zomaar op iedereen toepassen.

Ik ben het niet met je eens dat het een andere problematiek zou zijn. Ik vind *Dom Juan* van Molière wel een politiek onderwerp: in die figuur meende ik een persoon te vinden die tekenend is voor deze tijd. Iemand die verschrikkelijk met zichzelf bezig is, angst heeft voor ziekte en ouderdom, erg geniet van een materiële wereld en daarvan ook bijna volledig afhankelijk geworden is. Een narcistische figuur. Waar *Tasso* dan kan slaan op de positie van de kunstenaar in de huidige samenleving, kan *Dom Juan* refereren aan de positie van de huidige man in onze samenleving. Vanuit die optiek ben ik beginnen enceneren, maar ik heb de materie onderschat in die zin dat het zoeken naar een vorm waarin die materie duidelijk naar voor kwam, moeilijker bleek dan ik had gedacht.

Etcetera: Eigenaardig genoeg is er in Meneer Jean minder lichamelijke en sensualiteit dan b.v. in Wintersprookje waarin de relatie tussen de twee koningskinderen toch ook in die zin aangespeeld wordt.

Cornelissen: Ja, die lichamelijke, de passie is er te weinig. Als je het volledige stuk van Molière enceneert zoals het er staat, is het heel plat. Dus heb ik een aantal conventies zoals b.v. de vele terzijdes willen elimineren, maar er is geen passie voor in de plaats gekomen. Dat vind ik zelf ook jammer.

Etcetera: Als je de optie neemt om Meneer Jean te zien als de grote narcist, snijd je je dan niet meteen ook af van de erotiek?

Cornelissen: Nee, vind ik niet. Voor hem is het verleiden van vrouwen toch een middel om te bekomen wat hij wil. Het past binnen zijn gedrag, maar dat is in de voorstelling misschien niet zo duidelijk geworden.

An-Marie Lambrechts
Erwin Jans